

**ע"פ 20813/12 - מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה נגד רמי
תם**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 16-12-20813 מדינת ישראל נ' تم

בפני כב' הרכוב:

שופט בכירה דבורה ברלינר - אב"ד

שופט שי יניב

שופט דורון חסדי

מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה
ע"י ב"כ עו"ד עדי דמתיה שגיא ועו"ד יוני שמייר

המעורערת

רמי تم
ע"י ב"כ עו"ד רוית הרמן

נגד

המשיב

פסק דין

רקע עובדתי

1. כנגד המשיב, רמי تم, הוגש כתב אישום (ח"פ 53479-05-14) המיחס לו עבירה של שימוש בתכשיר שאינו רשום, עבירה לפי סעיפים 17(א)(1) ו-2(ד) לתקנות החומרים המסוכנים (רישום תכשירים להדברת מזיקים לאדם), התשנ"ד-1994.
2. על פי עובדות כתב האישום המשיב היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, בעליו של גן ילדים ברחוב הגפן 64 ברמת השaron. ביום 28.4.13 רכש המשיב, בחנות "הגרעין" ברמת השaron, תכשיר הדבורה "פולריס 40" המכיל זרחן אורגני בשם סופורזיד (להלן: "**תכשיר הדבורה**").
3. תכשיר הדבורה, כפי שתובע עליו, מיועד לשימוש טרינרי בלבד להדברת פרעושים וקרציות בצתן לא נחלב ובנסיבות הסמוכה (חזר ומכלאה).
4. המשיב הואשם כי ביום 28.4.13 ריסס שלוש פעמים את תכשיר הדבורה בחצר גן הילדים במטרה להדביר פרעושים. פועלות הריסוס הותירה ריח במקום ומשרד הבריאות קבע כי אין להוציא ילדים לחצר

עד להתוגנות הריח ושתיפה נוספת של החזר.

השתלשלות דין-ו-דין

כתב האישום הוגש ביום 28.5.14, בדיון שהתקיים ביום 4.9.14 טען המשיב, שלא היה מייצג, כי רכש את תכšíיר הדבירה מחברת הגሩין בתום לב "ההלך לתומי לחברת הגሩין, וזה מה שמכרו לי. מה רצים ממנה?". ב"כ המשימה מסר בתשובה לשאלת בית משפט קמा כי "אין כל מניעה למכור את החומר, אולם יש להשתמש בו רק לצאן, ואנו כאן עם התקיק הזה כי אנו סבורים כי יש חובה על האזרחים לקרוא את התווות ולפעול לפיהן". ב"כ המשימה ציין כי ההליך נגד חברת הגሩין הסתיים ללא הגשת כתב אישום בשל חוסר בריאות.

לאחר שמיית דבריו הצדדים קבע כב' הש' קמा (הש' ש. בקר) כי "נראה אפוא, על פני הדברים, שמדובר בכתב אישום שלא יכול לעמוד...". למשיב קמה טענת הגנה מן הצדק. זאת בהינתן העובדה שלא ננקטו הליכים נגד חברת הגሩין. "נראה שמדובר בא**י צדק משועע**" שעל כן הפנה את ב"כ המשימה לשיקול עמדתה מחדש.

.5. ביום 16.6.15 המשימה הודיעה כי בכוונתה להמשיך בהליך והתיק נקבע לדין. למשיב מונה סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית. ביום 16.7.15 פורטה כפירת המשיב בכתב אישום והועלתה טענת הגנהמן הצדק בשל אכיפה בררנית, שהוא פנים בחקירה ומחדי חקירה. טרם שמיית הטענות הצדדים הופנו להליך גישור פלילי בפני כב' הש. דרייאן, הליך אשר לא צלח. משלא צלח הגישור - נשמעו עדים. בתאריך 27.10.16 נשמעו הסייעמים, מיד לאחר מכן, באותו יום עצמו ניתן פסק הדין המזיכה את המערער מן העבירה שיוחסה לו. נעיר כבר בשלב זה, כי בדיעבד, פסק הדין מהווה למעשה חזרה על החלטתו של בית המשפט מיום 4.9.14, כפיפורט לעיל.

.6. עיקר עמדתו של בימ"ש קמा - קיומם ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחום הצדק וההגינות. עובדתית קבע בימ"ש קמאות כי הוא נותן אמון בכל טענות המשיב, ובכלל זאת בטענותו כי קרא רק חלק מהతווות שעל גב תכšíיר הדבירה, זאת מחד גיסא. מאידך גיסא נתן בימ"ש קמאות אמון בגרסת המשיב ולפיה קיבל המלצה לשימוש בתכšíיר הדבירה בחנות הגሩין. גרסת המשיב נתמכת במדריך האינטראקטיבי שפרסמה חברת הגሩין בשנים 2011 ו-2013 הממליץ על שימוש בחומר הדבירה לשם הדברת פרעושים בסביבה הביתה ובסביבת בעלי חיים.

.7. ביום"ש קמאות דחה את גרסאות אנשי חברת הגሩין כי איןם ממליצים ללקוחות על תכšíיר הדבירה כנגד פרעושים או כי הם מפנים את הלקוחות למדברים. עוד ציין ביום"ש קמאות כי בין היתר שקל את העובדה כי המוכרת שמכרה למשיב את חומר הדבירה, לאחר שהתייעצה עם גורם שלישי לא נחקרה וכי יש במחדל חקירה זה להביא לקבלת גרסת המשיב.

עמוד 2

8. בהמשך התייחס בימ"ש קמא למצב הק"ם המאפשר את מכירת תכשיר הדבירה לכל דוש. זאת על אף שהמשרד להגנת הסביבה התריע בפני משרד החקלאות ופיתוח הCPF על הסכנות שבמכירת תכשיר זרחי לא פיקוח. המלצה המשרד להגנת הסביבה, לאפשר מכירת תכשיר הדבירה רק עם אישור טרינר, לא התקבלה ולפיכך קובע בימ"ש קמא כי במקרה הנדון יש "כוחות גדולים וחזקים" מהמשיב אשר אינם נושאים באחריות.

בימ"ש קמא הסביר עמדתו לפיה "**באולם בית המשפט ניצב "משולש כוחות" הכלול שלושה קודקודים: הנאשם, חברת הגרעין שמכרה לו את הפולרים 40 המסוכן כל כך, והמדינה.**" המשיב, הגיע בימ"ש קמא, הוא הצלע החלשה במשולש הכוחות ולעומתו חברת הגרעין והמדינה הן "**כוחות גדולים וחזקים מן הנאשם כאן, שלהם אינטרסים כאלה ואחרים**". בימ"ש קמא מפרט כי לחברת הגרעין יש אינטרס "למכור לבאים בשעריה את המוצרים" וכי הוא מקבל את גרטת המשיב כי נציגי הגרעין המליצו לו להשתמש בתכשיר לדברת הפרעושים מכלבו. בימ"ש קמא מוסיף כי הוא "**חולק על המסקנה של המדינה עת בחירה שלא להעמיד לדין את הגרעין**". באשר לצלע השילשית ב"משולש הכוחות" - דהיינו המדינה, קובע בימ"ש קמא כי המצב החוקי הק"ם בו "כל זאתו, או כל ברנש" יכול לרכוש פולרים 40 הינו "שערוּתִי ומסוכן". מן העדויות והראיות שהוצעו בפני בימ"ש קמא התברר כי "המדינה, על כוחותיה, מטרדיה ואנשיה" אינה מסוגלת למנוע את הפצת חומרי הדבירה הזרחיים המסוכנים. האיסור משנת 2007 על הפצת מכירת פולרים 40 לאנשים פרטיים - לא נאכף.

הנה כי כן: על המצב החקיקתי אמונה המדינה, לחברת הגרעין היה אינטרס כלכלי במכירת התכשיר ואילו המשיב רק "**חדר**" אל הפירצה בחוק, בהמלצת חברת הגרעין.

9. ההגנה הוכיחה כי חקירת חברת הגרעין לא התנהלה כראוי, אנשי הגרעין קיבלו התראה בת ימים בדבר החקירה, אותה ניצלו כדי להכין מסמכים ולתלות שלט זהה ליד המדף עם תכשיר הדבירה. נראה כי החקירה התמקדה במשיב ולא דזוקה למי שמכר לו את התכשיר.

10. בשורה התחתונה: "**בנסיבות אלו, נוכח הפירצה שהותירה המדינה בחוק, מחד גיסא, ונוכח התנהלות גוף כלכלי כדגםת הגרעין, שהמליץ גם הנאשם לנאים להשתמש בזרchan המסוכן לטובת הדבירה בGINAT BI'TO, נראה לי בלתי סביר, בלתי צודק, בלתי הוגן, לקיים משפט פלילי דזוקא נגד הנאשם, ולא נגד הגרעין, או למצער או לחילופין - גם נגד הגרעין.**" (הדגשה במקור).

11. בימ"ש קמא קובע כי המשיבאמין עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, שהיא עבירה מסווג אחריות קפידה שאינה דורשת הוכחת יסוד נפשי. אולם לאור נסיבות המקירה הוא מזכה את המשיב מחמת הגנה מן הצדקה.

הערעוץ

- .12. המערעתה, מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה, מבקשת לקבוע כי אין מדובר במקרה שבו קמה הגנה מן הצדק למערער ולחילופין טוענת כי גם אם קיימת למשיב הגנה מן הצדק עדין ניתן להסתפק בסעיף מתון יותר מאשר זיכוי.
- .13. המערעתה טוענת כי בימ"ש קמא שגה בכך שקבע כי קיימת בחוק פירצה המאפשרת רכישת חומרי הדברה ללא הגבלה. לטענת המערעתה קיימים תכשירים רבים הנמכרים לצרכנים, העולמים להיות מסוכנים לאדם ולסביבה במידה ולא יעשה בהם שימוש בהתאם להוראות ולהתוויות. הרצף לא יהיה פטור מאחריות במידה והשתמש בתכשירים אלה שלא בהתאם להתוויות.
- .14. המערעתה סוקרת את התפתחות דוקטורינת הגנה מן הצדק ואת המבחן שנקבעו בפסקה לשם "שם הגנה (ע"פ 4855/02 בורוביץ נ' מ"י)" (פורסם ביום 31.3.2005) (להלן: "**הלכת בורוביץ**"). הלכת בורוביץ קובעת, כידוע, מבחן תלת שלבי證明: מעבר מושכל ומדויק שלב לשלב, גם קביעה עובדתית לפיה נפלו פגמים וכל השלבים אכן התרלו לא בהכרח תביא לביטולו של כתוב האישום.
- .15. אליבא דמערעתה המשיב לא הצביע על פגם מהותי בהתנהלות המדינה כלפי או על הבדיקה פסולה בינו לבין חנות הגרעין. תיק חקירה נפתח למשיב ולחנות הגרעין ונציגה וכל המעורבים נחקרו באזהרה. ההזמנה לחקירה נשלחה מראש, הן למשיב והן לחברת הגרעין, ומדובר במהלך שגרתי.
- .16. המערעתה מפרטת כי לאחר שלמת החקירה נמצא כי אין די ראיות להעמדת החנות ונציגה לדין וקיים סיכוי סביר לזכוי. המערעתה מדגישה כי פעולה בהתאם לשיקול דעתה כרשوت תביעה ובית המשפט איננו יכול להחליפ את שיקול דעתה. המערעתה סבורה כי לא נפל כל פגם בשיקול דעתה, וכי גם ביום, לאחר שמייעת עדויות נציג חנות הגרעין, החלטתה סבירה. המערעתה לא פעולה באופן פסול או שרירותי כלפי המשיב ואין הצדקה לביטול כתוב האישום כנגדו.
- .17. עוד טוענת המערעתה כי גם יקבע כי נפלו פגמים בחקירה, הרי עדין אין בכך כדי להביא לזכוי המשיב, וכי ניתן להסתפק בהקללה בגין עונשו של המשיב.
- .18. המערעתה מדגישה את תכלית חקיקת חוק החומרים המסוכנים ואת הסיכון הקיים לבリアות הציבור בשימוש בחומרים מסוכנים שלא על פי התוויות. לטעמה המשיב, הוא הגורם המרכזי בפרשה ומצופה ממנו לקרוא את התוויות על התכשיר ולפעול בהתאם להוראותיו.
- .19. המשיב יוצג בידי עו"ד הרמן מטעם הסנגוריה הציבורית. כפי שניתן לצפות, ב"כ המשיב מבקשת להוותר את החקירה בימ"ש קמא על כנה. ההכרעה מבוססת במצבים ובריאות, בין היתר בריאות שנוסף במהלך הדיון. ב"כ המשיב הפantha למחדלי החקירה ולכך שהמשיב, כפי שקבע בימ"ש קמא, הוא הצלע החלשה במשולש הכוחות: מדינה - רשות הגרעין - הרצף.

דין והכרעה

20. הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל. השאלה היחידה שהועמדה לפתחנו הייתה האם כמו למשיב הגנה מן הצדך, ובשאלה זו נראה לנו כי יש ממש בטעןינו המערערת.

אנו מוכנים לקבל כי אי העמדתה לדין של רשות הגרעין (להלן: "הגרעין"), בהינתן הריאות שנחשפו בפני ביום"ש קמא מעוררת תחושת חוסר נחת, וsumaaria היה מקום לבחון פעם נוספת את אפשרות העמדתה לדין, תוך שיקול הריאות שלא היו בפני התביעה בשלב הראשון, והתווספו בשלב הדיוני.

בשל חוסר הנחת ניסינו במהלך הדיון בפניו להביא את הצדדים להידברות ביניהם. לצערנו, המאמץ בכךון זה לא נשא פרי.

עדין לאחר בחינת מכלול הנתונים שבפניו, לא שוכנענו כי תחושת הצדך דורשת את ביטולו של כתוב האישום על רקע זה. לא שוכנענו כי הרגולציה, קרי האפשרות למכור מוצרים מסוימים שיש בהם סיכון, תוך מתן זהירות על גבי המוצר מפני שימוש לא נכון בו, יוצרת הגנה מן הצדך עבור משתמש הקצה שפועל בנגד מפורש להתוויות שעל המוצר.

עם קיומו של מושלש כוחות - המדינה, הגרעין ומשתמש הקצה (המשיב) כפי שהגדיר זאת ביום"ש, אינה יוצרת חסינות עבור המשתמש, גם אם הוא נמצא בקצה "שרשת המזון" ולא עומדים לרשותו המשאבים והכוח שיש בידי הקודודים האחרים.

להלן נתיחה לטענות שהעלوان הצדדים במידה ובהיקף הרואים לשיטتنا.

הגנה מן הצדך על בסיס אכיפה בררנית

21. זהוי למעשה טענת הליבה בתיק זה, גם אם ביום"ש קמא לא נקבע במפורש במקרים אכיפה בררנית. המשיב רכש את התכשיר באופן גלוי ב"הגרעין". לא זו בלבד שרכש באופן גלוי, אלא שאמר במפורש מה הבעיה שהוא מבקש לפתור באמצעותו, וקיבל המלצה לרכישתו. כיוון לכך, אי העמדתה של הגרעין או מי מנכילה, לרבות העובדים בחנות שהמליצו על התכשיר, דין - מהוות אכיפה בררנית שמתורגמת לכלל הגנה מן הצדך עבור המשיב.

את הדיון בנושא זה נפתח איפוא בתזכורת קצרה ותמציתית של העקרונות שנקבעו בפסקה באשר למזהותה של אכיפה בררנית, ומה נדרש כדי שביום"ש יוכל בקיומה מקום שלא הוגש כתוב אישום נגד כל המעורבים בפרשה מסוימת.

כללי היסוד נקבעו בבג"ץ 6396/96 סימונה זקין נ' ראש עיריית באר שבע (פורסם ביום 19.6.1999) (להלן:

"פרשת זקון"):

"... אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקולزر או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאומי או מין, או מתוך יחס של עיניות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני. די בכך ששיעור צזה, גם אם אינו שיקול יחיד, הוא השיקול המכריע (הdominanti) בקבלה ההחלטה לאכוף את החוק".

(פרשת זקון עמ' 305).

הנה כי כן: אכיפה תיחשב בררנית כאשר היא מבילה בין בני אדם דומים או מצבים דומים ונעשית בשל שיקולזר או מטרה פסולה. פסק הדיון בפרשת זקון מצין את הדוגמאות הקלאסיות: אפליה על רקע דת, לאומי או מין, או מתוך יחס של עיניות אישית או יריבות.

דברים דומים נאמרו בע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם ביום 4.8.2008) (להלן: "פרשת פלוני"):

"... לשם העלאת טענה בדבר "הגנה מן הצדוק", הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבנה בין מי שהדמינו ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתוב אישום. בשלב השני יהיה על הטוען להראות כי בבסיס ההבנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם עניין, או חיללה שקידת שיקולים שאינם ראויים. מطبع הדברים מדובר בשני שלבים שלLOBים זה זהה, ואשר רב המשותף להם. הנטול להוכחים, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מנהלית, נהנית מהחזקת לפיה פעולותיה נעשות כדי (ראו עין זקון, בעמוד 307)".

(פרשת פלוני, עמ' 17) (וראו גם ע"פ 8702/87 זאו נ' מדינת ישראל).

לענינו, אין בפסק הדיון ولو גם בלבד קביעה עובדתית המבוססת דרישות יסוד אלו. בימ"ש קמא לא התייחס כלל לשתי השאלות היוצרות את "נוסחת זקון".

לא נבחנה השאלה האם מדובר בבני אדם דומים או מצבים דומים.

לא נבחנה השאלה האם, בהנחה שמדובר בבני אדם דומים או מצבים דומים, התנהלות התביעה נבעה משיקולים זרים בין אם אלו שפורטו בפרשת זקון ובין אם שיקולים אחרים "שאים מן העניין" או "שאים ראויים" (בהतאם לאמור בפסקת פלוני).

כל שאמր בית המשפט קמא:

" כאמור לעיל, אני חולק על המסקנה של המדינה עת בחרה שלא להעמיד לדין את הגרעין, שכן לפחות מהאטר האינטראנטי של הגרעין עולה המלצה חד משמעית, באותה העת, להשתמש בפולריס 40 למטרה בה השתמש הנאשם, ויתרה מזו - על בסיס עדותו שלו ועל בסיס דבריו הכנים של מר מכלוף, קבועתי כי בהחלט קיבל הנאשם המלצה להשתמש בפולריס לצורך הדברת ביתו, בסמוך למקום בו נפחו לבו את נשמתו, והשאר אחראי פרעושים לרוב".

האמירה דלעיל מעריכה את הריאות שהו בידי המדינה (לשיטתו של בימ"ש הגרעין), אולם אינה מתיחסת לשוני או לדמיון בין החברה לבין המשיב.

אין כל ספק שיש שני מובחק בין הגרעין לבין המשיב. הגרעין מכרה את התכשיר, ולכך נוספים, תוך המלצה שהוא יUIL נגדי פרעושים, כאשר עדין האפשרות המעשית והמתבקשת היא כי "עשה בו שימוש על פי התוויה" (שימוש טרינרי בלבד בצד נחלב ובסביבתו הצמודה (חצר ומכלאה)). המשיב הוא שבחר לפעול בניגוד לתוויה.

כל שמדובר בשוני לעניין אכיפה בררנית, זהו שני של ממש שהיota מקום לבחון את משמעותו. כדי להסיר כל ספק: לא נعلم מעינינו נ/5, המדריך האינטראנטי להדברת חרקים של הגרעין שבו הומלץ התכשיר כתכשיר לשימוש נגד פרעושים בעיקר באזור מרבית הכלב או "השתח בו הוא פועל", וזאת בגין התוויה שעל התכשיר.

המדריך הוא ראייה חשובה ומשמעותית (שהוגשה במהלך הדיון על ידי ההגנה) שעל כן פתחנו את דברינו בהתייחסות לחוסר הנחת שמעוררת ההחלטה שלא להעמיד לדין את הגרעין על רקע מכלול הריאות.

גם השולט שהוסיף (ת/2) מצטרף לתמונה ולא לשבחה של הגרעין. אולם, לעניין השוני בין המשיב לבין הגרעין - אין לכך השפעה.

עדין, המשיב **שקרא את התוויה** על התכשיר כפי שקבע בימ"ש קמא, הוא שהחליט להשתמש בתכשיר בגין ילדיהם, מכל המקומות האפשריים, ולא פעם אחת אלא 3 פעמים.

23. בית המשפט ציין כי המשיב אכן מואשם בכך שפעל בגין התוויה אלא בכך שעשה שימוש בתכשיר שאינו רשום. אך, המשיב לא הושם בכך שפעל בגין התוויה. אולם לשם בחינת השאלה האם מדובר במצבים דומים, קיומה של התוויה והעובדת שהמשיב فعل בגין לה, היא בהחלט נתונה משמעותית וחשובה. אינו דומה מי שאישר מכירה של מוצר מסוים לשימוש שעל גבו מופיעה זההheid בדיקן להשתמש בו, למי שמשתמש בו בגין התוויה ויוצר בכך סיכון נקיודתי ומוגדר לסייעה. זאת גם מבלי להביע עמדה באשר להיררכיה הערכית שבין השניים. (נזכר בהקשר זה כי בימ"ש קמא קבע במפורש שאינו מאמין לטענה באשר לכך שלא קרא את הכתוב בתווית).

בשלב זה התייחסות היא אך ורק לשאלת הדמיון בין המשיב לבין הרשות. ובביעותנו החד משמעית היא כי אין דמיון או זהות בין השניים. כבר בשלב זה המסקנה המתבקשת הינה איפוא כי לא התקיימה "נוסחת זקן".

24. נפנה בהקשר זה דוגמא שנותנה הסנגורית בפתח טיעונה בפנינו, בלשונה של הסנגורית "יש הרבה מאד מוצרים שיש בהם פוטנציאל של סכנה ומותר למכור אותם אקונומיקה, 300-k, אקמול שצרי להשתמש בהם לפי ההוראות ואם ישמשו לא לפי ההוראות אז צפיה סכנה והאחריות היא על המשתמש. נניח שנכנס אדם לחנות סופרפארם, שואל את הקופאית לגבי אקונומיקה אם כתוב זהה רעל ואם זה נכון, אז הוא רוצה לקנות את זה כי רוצה להרוג את אשתו ונוטן לה לשות". הסנגורית המשיכה ושאלה "אם על המוכרת חלה איזושהי אחריות, האם היא צריכה לעשות משהו כי יודעת שמתבצעת עבירה אז יש לה שותפות מסוימת לעבירה, אם מוכרת את האקונומיקה למטרה זו?" הדוגמא והשאלה הוצגו כאשר המוכרת במקורה זה מייצגת את חברת הגרען או עובדי הסניף שבו רכש המשיב את התcession, והרוכש הוא כמובן המשיב.

ambil' לענות בשלב זה לשאלת האם על המוכרת מוטלת אחריות או לא, ממחישה הדוגמא את האמור לעיל בדבר חסר הזהות בין מעמדה של המוכרת למעמדו של המשתמש. בהנחה שמשמעותה כזו או אחרת לא הוגש כתוב אישום נגד המוכרת, האם יעלה על הדעת כי הקונה שקנה את החומר כדי להרעיל את אשתו ובפועל משמש בחומר לצורך זה, "ימלט מאחריות אך ורק ממשום שלא הוגש כתוב אישום נגד מי שמכר לו את החומר?

צדיה השני של התנהגות שערוריתית (של המוכרת) אינה מהווה הגנה אוטומטית למי שניצל את החומר במידעיו שלו הוא ורק הוא מופקד (כי השתמש בו בפועל) התנהגות שערוריתית לא פחות והוא נשענת על רגליה העצמאיות. זהה אינה רשלנותה של המוכרת. התנהגות השניים אינה בבחינת "אנשים דומים" או "מצבים דומים" כל אחד וחלקו. המסקנה המתבקשת מהאמור עד כה, כי למשיב לא קמה הגנה מן הצדוק על בסיס אכיפה ברנית.

25. כדי להשלים את התמונה, אףלו הינו יוצאים מנקודת הנחה, כי מדובר במצבים דומים, נותר עדין לבחון האם פעולה התביעה משיקולים זרים מסוג השיקולים שנימנו בפרשת זקון - אפליה על רקע דת, גזע וכיו"ב או שיקולים זרים אחרים.

התביעה טוענת בהקשר זה כי אין מדובר בשיקולים זרים אלא בהערכתה ראייתית, דהיינו התביעה סבירה בזמןו כי אין בידיה די ראיות כדי להגיש כתוב אישום נגד הרשות או עובדי החנות ועל כן נמנעה מכך. לנושא זה נתיחס בהמשך.

26. בשלב זה ותוך שאנו יוצאים מנקודת הנחה כי לא קמה למעערר הגנה מן הצדוק על בסיס אכיפה ברנית, נעבור לדון בשאלת האם קמה למעערר הגנה מן הצדוק, על בסיס אחר.

בימ"ש קמא קבוע כזכור כי קיומ "הליך פלילי נגד הנאשם ובודאי שנגד הנאשם בלבד פגע באופן ממשי בתחושת הצדוק והגינוי". הפגיעה בתחושת הצדוק, תורגמה מידית ללא כל שלבי ביניים לכלל זיכוי. אףלו לא ביטול כתוב האישום! שזהו תוצאה המתבקשת של קבלתה של טענה הגנה מן הצדוק ולא זיכוי!.

נראה לנו כי אין מנוס מקבלתה של טענת המדינה האומרת כי היה על בימ"ש קמא לפسوוע במסלול שנחרש כבר היבט **בhalacha borovitz** ובכל הפסיקה של אחרת. למען הסר כל ספק: גם לעניין בחינתה של הגנה מן הצדק על בסיס אכיפה ברורנית צריך היה בימ"ש קמא לפסווע בנתיibi הלכת בורוביץ. אולם משהרנו את האכיפה הברורנית מן הפרק בשל חוסר דימיון או זהות במצבים, נעסק במתווה בורוביץ בשלב זה.

.27

המסלול שקבעה הלכת בורוביץ הוא בן שלושה שלבים:

בשלב הראשון על בית המשפט לאתר ולזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם, ולעומוד על עצמתם. זאת, במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם שמדובר בו.

בשלב השני אם ימצא בית המשפט כי אכן נפלו מחדלים או פגמים בהליכים, יבחן את השאלה האם קיומם מהווע פגעה חריפה בתחשות הצדקה וההגינות. בשלב זה נדרש בית המשפט לאזן בין מכלול האינטרסים על בסיס העובדות והנתונים הספציפיים של המקורה הקונקרטי שנמצא בפנוי.

בשלב השלישי ורק בהנחה שני השלבים הראשונים אכן התקיימו, דהיינו: בית המשפט קבע כי יש פגעה חריפה בתחשות הצדקה וההגינות, והאינטרס במתן הביטוי לאותה תחושה, עולה על האינטרס הציבורי שבקיים ההליך הפלילי, רק אז יעבור לבדוק את השאלה האם קיימים אמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטול כתוב האישום.

בעניינו אין מנוס מן הקביעה כי בית המשפט לא התייחס כלל למתווה דלעיל. הכרעת הדין מזוואה למעשה חזירה על מה שקבע בית המשפט בהחלטתו הראשונית מיום 4.9.14 טרם שמיית הראיות. ההחלה כבר הוזכרה לעיל, אבל אין מנוס מלשוב ולצטט את הדברים.

בית המשפט אמר כאמור, לפני שמיית הראיות, כדלקמן:

"**נראה איפוא על פני הדברים שמדובר בכתב אישום שלא יכול לעמוד. המדינה גם מרשה למכור את החומרים ואני נדהם לשמעו מפני התובע כי התקיך נגד הגሩין נסגר מחוסר ראיות. בנסיבות אלה גם נכון המעשה נגד הגሩין, נראה שמדובר באין צדק משועע. לא תהרהר המדינה עבנין כתב האישום זהה ולא תחליט לגורשו מניה ובה, אלא לחתת החלטה בעניין, תוך שיקילת הוצאות מתאימות...**"

על כורחך אתה תמה, כיצד יכול היה בימ"ש קמא להתייחס לנימוק חוסר הראיות נגד הגሩין, וכי מה ידע בשלב זה על היקף הראיות נגד כל אחד מהמעורבים?

מכל מקום, הכרעת הדין איננה אלא הרחבה של קביעה זו. כזכור, בית המשפט ביסס את הכרעתו על כך שבתיק זה יש מושלש כוחות המורכב משלושה קודקודים - הנאשם, חברות הגሩין שמכהרו לו את התכשיט והמדינה. במושלש כוחות זה המשיב (הנאשם) הוא החוליה החלשה "**הנה כי כן במושלש עליו הצבעני יש כוחות גדולים וחזקים מן הנאשם כאן, שלהם אינטרסים כאלה ואחרים**". ولكن הגם ש"דעתך אינה נוכה

מהתנהלו של הנאשם, אולם הוא רק ביקש לטהר את הפעוטון שלו וכאמור במשולש הכוחות עליו עדתי לעיל, הוא חלש, הדל ולבוא אליו בטרוריה במצב דברים זה או למצער מבלתי להעמיד דין את מי שמכר לו את התכשיר המסתוכן, פשוט אינו צודק והוגן".

עם כל הצער, תחשתו של בימ"ש קמא כי הטלת אחירות כלשהי על המשיב הינה בבחינת מעשה פשוט אינו צודק והוגן, אינה יכולה להיות תחליף לבדיקה של ריכבי הגנה מן הצדק במסלול דלעיל. הגנה מן הצדק היא מושג משפטית מוגדר, ובעל קוים ברורים בהבדל מתחושה אמורפית חסרת מסויימות כי מדובר במעשה ש"פשוט אינו צודק".

28. את מה שלא עשה בימ"ש קמא, נעשה מחוסר ברירה, אנו בקצרה. השאלה הראשונה היא קיומם ועוצמתם של הפגמים שנפלו בהליך הפלילי במנוחך משאלת אשמו או חפותו של הנאשם.

הפגמים, ככל שניתן ללמידה מהכרעת הדין, הם אלה שהסתכו בסופו של דבר בהעמדתו של המשיב לדין, בלי להעמיד את החבורה לדין. במקרים אחרות - אכיפה ברורנית ובנושא זה אמרנו כבר את דברנו. אין כל ממצא באשר לפגם שנפל בחקירותו של המשיב, פגעה בזכותו וכו'. יש אמנים קביעות מינוריות באשר לכך שהגreauן קיבלת התראה בת יומיים לפני חקירת האנשים מטעמה (ראה עמ' 94 ש' 1-5 להכרעת הדין), אולם ברור גם מהכרעת הדין שלא על כך הונח כובד המשקל. גם שהדברים נאמרו, נשוב ונזכיר כי קביעותיו העובדיות של בימ"ש קמא עוסקות בראיות שהצטברו לשיטתו נגד חברת הגreauן כך למשל מדריך האינטרנט של הגreauן ש"המליץ גם המליץ" גם בשנת 2011 וגם בשנת 2013 להשתמש בחומר הפלalarsis 40 על מנת לדבר פרעושים בסביבה ביתית (נ/4, נ/5). מדובר במסמך אותנטי כך על פי קביעותו העובדתית של בית המשפט.

29. קביעה עובדתית נוספת עניינה בדוחית "הגראות המתפתלות של אנשי הגreauן או מי מהם, לפיהם כאשר נכנס ל��וח לחנות וմבקש חומר נגד פרעושים, איזו או שלא ממיליצים לו על דבר וממלאים את הפה במים או שמפנים לדבר או שמותירים את העניין לשיקול דעתו". בית המשפט דחה גירסה זו.

בית המשפטקבע כמצוא כי כאשר נכנס ל��וח לחנות, נוטל את התכשיר ושאל אם תכשיר זה טוב נגד פרעושים, התשובה היא חיובית, ואין נפקא מינה אם מדובר בפרעוש הקשור בכלב, בחתול או בצאן.

בית המשפט האמין למשיב כי נאמר לו חד משמעית כי זהו חומר יעיל וטוב נגד פרעושים והאמון בגירושת המשיב בגיןזה מצטרף לחוסר האמון בגירושת אנשי הגreauן שהוגדרה כאמור כגירה מתפתלת.

בשורזה התחתונה, מסקנתו של בית המשפט היא כי אכן המליצה שניתנה למשיב הייתה להשתמש בתכשיר ללא כל הסתייגות. הגreauן כאמור הוא הצלע החזקה יותר במשולש הכוחות, כהגדתו של בית המשפט והראיות שהצטברו די בהן. וחזרנו שוב לנימוק העיקרי שבעשו התקבלה ההגנה מן הצדק - אי העמדתה לדין של חברת הגreauן.

30. מקובלים علينا כל ממצאיו העובדיים של בית משפט קמא. עדין הבדיקה וההחלטה האם בתיק

מוסרים מציאות ראיות כדי בהן כדי להעמיד את פלוני לדין, הינם בליבת הסמכויות של התביעה ושל התביעה בלבד:

"... ההחלטה אם יש בענין פלוני די ראיות לצורך העמדה לדין - ההחלטה העומדת במקוד הדין בעניינו - מצויה בגרעין הקשה של סמכותו של היועץ המשפטי לממשלה. זו ההחלטה היסודית אשר עליו לעשות על פי חוק... בכךvr כר רשי היועץ המשפטי בחיליטו אם הגיע כתוב אישום להעריך את תוכנותיו הצפויות של משפט אם יערר, ואת הסיכומיים להרשעה... הוא רשאי גם להידרש מידת המהימנות שעשו בית המשפט ליחס לראיות ולסיכוי, שעל אף קיומו של ראיות לאורה, הנאשם זוכה בסיום של ההליך... בהפעלו את שיקול דעתו בענין זה, נשען היועץ המשפטי לממשלה על ידע, על מקצועות ועל נסיעות... בזכות כלים אלה העומדים לרשותו, נסירה בידו הסמכות רבת החשיבות להחליט על העמדה לדין".

(בג"ץ 2534 ח' כ' יהב נ' פרקליטת המדינה, פורסם ביום 15.6.1997).

ביהם"ש אינו הופך ל"תבע על" ואינו מחליף את שיקול דעתה של התביעה בשיקול דעתו שלו (בג"ץ 3425/94 גנור נ' היועם"ש(פורסם ביום 7.8.96)).

יכולנו להוסיף ולצטט אלא שאיןנו רואים בכך טעם. הערכת הראיות ודוחן מצויה כאמור בגרעין הקשה של סמכויות התביעה. מעתים עד בודדים המקרים שבהם התערב בית המשפט בשיקול דעתה של התביעה בנושא זה. תחושת הצדק האינטואטיבית שלכאורה מתקומה כנגד העמדתה לדין של החוליה החלשה כפי שהוגדר המשיב בעניינו, והימנעות מהעמדה לדין של החוליה החזקה יותר, קרי רשות הגרעין, אינה יכולה להוות תחליף לצורך הבסיסי בקיומה של תשתיית ראייתית שמקימה סיכוי סביר להרשעה.

31. הערכנו כבר לעיל כי ניתן שיש מקום לשקל מחדש את העמדתה לדין של הגרעין, בין היתר, על בסיס הראיות שנאספו והתווסףו במהלך הדיון. בכך אין כדי לומר כי שיקול דעתה של התביעה אשר סבירה בשלב הראשון כי אין בידה די ראיות כדי להעמיד לדין את הרשות או מי מאנשיה היה פגום או מוטה.

בניגוד למשיב שמעשו לא היו שונים בחלוקת, דהיינו לא הייתה מחלוקת עלvr כי הוא השתמש בתכשיר בניגוד להתויה, ריסס מקום רגש כמו גן ילדים, 3 פעמים, במקום הרישוס נותר ריח, עד כדיvr שהמשיב הוא שעמד עלvr שהילדים לא יצאו לחצר. בנוסף, התשתיית הראייתית נגד הגרעין נשענה, בין היתר, על אמון שיתן, או לא יtan, בהם"ש בගירסתם של עובדי הרשות. המדריך האינטראקטיבי נ/5 שהואvr,vr ניתן להתרשם, את גולת הכותרת, בראיות ההגנה, לא היה בפני התביעה נכון ליום הגשת כתב האישום. גם גירסתו של המשיב שהתקבלה בסופו של דבר ע"י בים"ש קמא כי אנשי הרשות הם שהמליצו לו על קניית התכשיר נגד פרעושים בלי להיזمد להתויה שעל התכשיר עצמו היה בסימן שאלה שהוחלט על אי הגשת כתב אישום נגד אנשי הרשות.

לא הייתה מחלוקת על כך שנפתחה חקירה גם נגד החנות של חב' הגרען ונציגה. נ/9 היא ההזמנה שנשלחה למර ברוך מלוף, עובד חב' הגרען, להתייצב לחקירה ונתן זה מחזק את המסקנה כי ההחלטה שלא להעמיד לדין בסופו של דבר נשענה על בוחינת הריאות. זאת גם מוביל להתייחס לחומר חקירה אחרים שאולי היו בפני התביעה עובר להחלטה בדבר הגשת כתב אישום נגד נאש זה או אחר ואינם נמצאים בדיון בידי ביהם"ש.

ההלהכה שצוטטה לעיל לפיה התביעה והיא ורק היא אמורה להחליט בדבר דיוון של ראיות נשענת בין היתר על כך שביהם"ש לא נחשף לתמונה במלואה בעוד התביעה חשופה למלוא חומר הריאות.

מכל מקום, בעניינו, לא הוכח כי מניע פסול עמד בסיס ההחלטה שלא לגייס כתב אישום נגד חב' הגרען, וביהם"ש כאמור, אין יכול להחליף את שיקול הדעת של התביעה.

32. בדין בפניו טענה הסגנית בין היתר כי "החקירה מהמשטרה הירוקה שהכירה את המתלוון רוני שושן שהתקtab אליה בהודעות ושוחח אליה בטלפון שהוא אב בגן" ועל רקע זה "דلتה הייתה פתוחה והוא הגיע בנווה לפנות אליה..." (ראה פרוטוקול הדיון בפניו עמ' 6 - 7).

הסגורית העלה טיעונים נוספים שענין היחס המפללה לטובה במהלך החקירה שלו זכו אנשי חב' הגרען בהשוואה למשיב. כפי שאמरנו לעיל, הקביעות ככל שהן קיימות בנושא זה הן מינוריות ואין יכולות להביא למסקנה שהזהו המקורה החרג שבו יתרוב בים"ש בשיקול דעתה של התביעה. כאמור, הקביעת של בים"ש קמא הינה כי המשיב הוא החוליה החלשה באותו מושלך כוחות, וזהו הסיבה לזכותו ולא מחדלים שנפלו בחקירה.

סיכום ביניים: בהתייחס למתחם הלכת בורובי, אין כל ממצאים שמצוירים על כך כי אכן היו פגמים מהותיים בהליך ללא קשר לאשמו או חפותו של המשיב.

33. למעשה ניתן היה לעזר את הדיון בנקודת הראשה, שהרי אם לא התקיים השלב הראשון, מה לנו השלב השני או השלישי במתחם בורובי? עדין ובחינת מעלה מן הנדרש, נתיחס גם לאלה. במרכזה של השלב השני עומדתזיכרון השאלה האם קיומו של ההליך חרף הפגמים, יש בו משום פגעה חריפה בתחום הצדק וההגינות?

גם בנושא זה נראה לנו כי התשובה בהכרח שלילית, וגם בנושא זה אין מנוס מחזרה על דברים שנאמרו כבר בהקשרים אחרים בפסק הדין הנוכחי.

המשיב הרשה לעצמו לפעול בנגד התוויה שעל התכשיר. ביהם"ש לא האמין לו כי לא קרא את מלאו האמור בתוויה, בלשונו של בית המשפט:

"אני סבור אףוא כי הנאשם היתמן, ממש כך, עם כל הכבד, בכל הקשור לתווית (ג/3) שעל המיכל ואני דוחה את גירושתו היום כיילו קרא רק חלק מהתוויות ומזהירות על גביה ולמעשה התמקד רק בשאלת הריכוז והמהילה הרואה של החומר".

(עמ' 90 להכרעת הדיון).

ההתעלמות חשובה במיוחד בהינתן המקום שבו תכנן המשיב מלכתחילה להשתמש בתכשיר ובדיעבד אף השתמש בו. כזכור, מדובר בגין ילדים שאותו ניהל המשיב בזמן השימוש בתכשיר.

את ידיו של הרחיק המשיב מהתכשיר אולם הרשה לעצמו לרסס את אוזור גן הילדים ובディיעבד היה צריך להרחיק את הילדים משנותר ריח במקום, כפי שצוין לעיל.

השימוש בתכשיר באוזור גן ילדיםऋיר זהירות מיוחדת. המשיב נטל חירות לעצמו לרכז את אמצעי זהירות בשאלת מהילתו הרואה של החומר, כפי שקבע גם בימ"ש קמא, ולא חשב כי חומר שלכתחילה כתוב עליו במפורש שאין לטפל בו בכלבים או בסביבתם, המusz שניות לצפות הוא כי לא "עשה בו שימוש בילדים או בסביבתם".

משזהו התייחסותו של המשיב, קשה לומר כי תהושת הצדק נפגמת כאשר הוגש נגדו כתב אישום, גם אם לא הוגש כתב אישום נגד החברה.

בהודעתה הערעור ציטה המדינה דבריהם שנאמרו בת"פ (מח' י-מ) 2184/06 מ"י נ' מרגולין (פורסם ביום 30.9.13), ולפייהם טענת הגנה מן הצדק היא פתרון קיצוני "הגנה מן הצדק נועדה ליתן תרופה לרותחים, **שלא נאמר לרותחין רותחין ולא לפושרים. היא נועדה ליתן פתרון למקרים קיצוני ולא למקרים אמצעי**". אכן אנו מאמינים הגדרה זו המשקפת נכון לא רק את ההחלטה אלא גם את תהושת הצדק.

נזכיר שוב את הדוגמא שהוזכרה כבר ושהעלתה דוקא על ידי הסגנורית, לגבי מי שרוכש כדורים בבית המrankחת שמנון גבוה שלהם עלול לגרום למוטל הנזקם (באופן מינון גובה), בהשוואה למי שמכר לו את ה כדורים שאמור היה לצאת מנקודות הנחה כי השימוש בהם "עשה במינון המתאים והלא מסוכן".

כפי שאמרנו לעיל תהושת הצדק לא תתקיים במקרה זה אם יועמד לדין רק מי שנתן או איפשר את נטילת המינון הגבוה, הגם שמכר ה כדורים לא הוועד לדין.

34. השלב השלישי במתווה בו רובי הינו בבחינת השאלה האם לא ניתן לרפא את קיומם של הפגמים כל שהתגלו, באמצעות מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטול כתב האישום. ההחלטה הן במישור הפלילי והן במישור המשפט המנהלי, שבימ"ש קמא עשה בו למעשה שימוש (גם שלא הזכיר אותו במפורש) הכרה ופיתחה זה מכבר את תורת הבטולות היחסית המאפשרת מתן סعد מידתי וראוי תוך איזון בין אינטרס הציבור אינטרס הנפגע הישיר (בהנחה שהמשיב הוא נפגע ישיר, הנחה שモטלה בספק רב, לאור כל האמור לעיל).

ברע"פ 2413/99 **nisfan נ' התובע הצבאי הראשי** (נה(4) 673, 2001) נאמר בהקשר זה

"ברורכיאלכלטעוות,
גורורבתבולות. יש להבדיל בין עצמה הפגמל בינו לבין תוצאות הפגם. שיקולים שונים, ובכלל זה השיקול משלצק אישויין
טרסציבור, עשויים להשפיע על התוצאה האוֹף למנוע ביטול החלטת הפגומה. ראו, לדוגמה 1842/97 עירית רמת גן' מנהמימגדלי-דודרמן-גן, [5] בעמ' 22 -
אולטמה אמסקרה ואהדי גבסבגט חמורתם כוונת ההחלטה הבלתי-יחסית..."

במקרה הנוכחי בוודאי שניתן היה לרפא את הפגם, ככל שהוא קיים באמצעות אחרים ולא בביטולו של כתוב האישום או בזיכוי, כפי שנהג בימ"ש קמא, שעל כך כבר הערכנו מה שהערכנו.

לשיטتنا, מדובר במקרה "קלאסי" שבו האיזון הנוכחי צריך היה לבוא לידי ביטוי בשלב העונש, שעל כן גם כאמור הפנינו את הצדדים מלכתחילה להיבורות ביניהם. אחריותו העצמאית של המשיב במונתק מהתנהלותה של החברה, היא כה גדולה עד שאין מקום לומר שחווש הצדוק מתקומם ובמילים אחרות - נפתחה הדלת להגנה מן הצדוק.

סיכום פרק זה: בימ"ש קמא לא הלך במתווה בורובי ולא הציג לעצמו את השאלות הנדרשות. היזוכי נשען, רובו ככלו, על הוותו של המשיב הקודקוד החלש בין שלושת הקודקודים במשולש שבפניו. לשיטتنا - אין די בכך.

אנו מקבלים כי כאשר מדובר במעמדו של אזרח פרטיו לעומת חברה כדוגמת חב' הגראין, על אחת כמה וכמה לעומת המדינה על כל רשותו, ניתן להגיד לו אותו כחוליה הchlsha. אולם בהגדירה זו אין כל ביטוי וכל התייחסות לחילוקו המוסרי והמעשי בעבירה בה הורשע. בחינת חלק זה מעמידה את המשיב באור שונה לחילוקין. פעילותו האקטיבית גרמה לסיכון והצדיקה את הגשת כתוב האישום נגדו.

35. בית משפט קמא התייחס גם לשאלת הרגולציה בנושא השימוש בפולאריס. בלשונו של ביהם"ש: "בימ"ש זה איננו מומחה או רגולטור אולם דבר אחד ברור... מצב דברים בו הגראין או גופים כמו יכולם למכור זרחן הדברתי לכל דושן הוא שערורייתי ומסוכן". הדברים נאמרו תוך הפניה להתקבות שבין משרד החקלאות לבין המשרד להגנת הסביבה בנושא זה. (ר' נ/1 ונ/2). במאמר מוסגר נעיר כי בנסיבות נאסר השימוש בפולאריס שלא לשימוש חקלאי.

עמדת המשרד להגנת הסביבה הייתה כי יש לדרש ש"לכל רciשה של תכשיר הדברה מרוכז ידרש אישור כתוב של טרינר" (معنى מרשם רופא) (ר' נ/1).

נראה כי ביהם"ש קמא הודהה עם עמדתו של המשרד להגנת הסביבה, שכן לדבריו "משרד החקלאות מטעמי שלו... התנגד להצעת המשרד להגנת הסביבה והוכח בפניי היום כי גם היום המצב שבו יכול כל תיכוןיסט לרכוש פולאריס 40 שרייר וקאים ואין פוצה פה ומצפץ".

בימ"ש קמא איננו רגולטור ואף אנו איננו רואים עצמנו בני סמכא להביע עמדה במחלוקת שבין המשרד להגנת
עמוד 14

הסבiba לבין משרד החקלאות, אלא שלשליתנו אין לכך כל משמעות. אפילו נמצא מונקודת הנחה כי עמדת המשרד להגנת הסבiba הייתה ראייה זהירה, אין בכך כדי לפרק מהמשמעות את חובתו לפועל לפי ההתוויה, כאשר הוא עיר לאזהרה שמצויה על גב המוצר וער כאמור לאוכלוסייה היעד שבקרבתה התכוון לבצע את הריסוס.

סוף דבר

נראה לנו כי אין מנוס מקבלת ערעור המדינה והרשעת המשפט בעבירה המיוחסת לו.

הביטוי לכך שהמשפט הוא משתמש הקצה ואכן החוליה החלשה באותו משולש כוחות, צריך למצאו את מקומו בשלב גזר הדין אולם לא בשאלת ההכרעה הנורמטיבית שעוניינה הרשעה או זיכוי.

אנו מרשים את המשפט בעבירה המיוחסת לו.

ניתן והודיע היום י"א תמוז תשע"ז, 05/07/2017 במעמד הנוכחים.

שי יניב, שופט

דורון חסדי, שופט

דבורה ברלינר, שופטת

בכירה
אב"ד